

тя се показа и се спрѣ прѣдъ кръчмата на Къня. Че това е колата на Вълчанъ Дуковъ, познаваше се още по конетѣ. Черни като смола, охранени и буйни, различни единъ на другъ като близнаци, това бѣха великолѣпни животни, и богатиятъ и суетенъ чорбаджия имаше право да се хвали и гордѣе съ тѣхъ. Тѣ лѣщѣха на слънцето като риби, съ мжка се задържаха на едно мѣсто, силѣха напрѣдъ, удряха съ кракъ по земята, прѣхтѣха и размѣтаха гжститѣ си гриви. Твърдѣ чувствителни, тѣ бѣха досѣтили неспокойството на онзи, който ги караше. И наистина, Вълчанъ ту опѣваше юздитѣ, ту се подаваше навънъ отъ колата и разпалено приказваше съ Къня. Слѣдъ малко той потегли, силнитѣ коне грабнаха колата като перушина и полетѣха по пжтя за града. Облѣченъ въ новата си шуба, съ опѣнати юзди въ ржцѣтъ си, загледанъ право прѣдъ себе си, стариятъ чорбаджия имаше изгледа на човѣкъ, взелъ нѣкое смѣло и безвъзвратно рѣшение.

„Ще ме дава подѣ сждѣ“, помисли си Грозданъ. Колкото и голѣма да бѣше умразата му къмъ Вълчана, все пакъ той бѣше старъ човѣкъ, почитанъ отъ мнозина въ селото, и снощната плесница за него бѣше тежка и кървава обида. Никога той нѣмаше да я забрави и да я прости. Грозданъ не се разкайваше, но чувствуваше, че бѣше прѣкалилъ и отишълъ твърдѣ далечъ. Той гледаше още къмъ кръчмата. Зададе се Тачката. Синкавъ димъ се виеше изъ лулата му, той подтичваше съ леки и крадливи стѣпки на лисица, хлѣтна изведнажъ и се изгуби въ тъмния зѣвъ на кръчмата. Подиръ него влѣзе и Йорданъ ковачътъ. Той бѣше прѣпасанъ съ кожена прѣстилка и въ запретнатитѣ си ржцѣ носѣше нѣкакви желѣза, а това бѣше знакъ и въ сжщото врѣме и едно задължение къмъ самия себе си, че тоя пжтъ нѣма да се бави много. Едно голѣмо изкушение, въ което бѣше всичката сила на привычката, потегли Гроздана къмъ